

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/250/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5919200004
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Urbanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:5919200004.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Urbanovej a členov JUDr. Yvety Dzugasovej a Mgr. Andreja Kekelyho, v právnej veci žalobcu: Slovenská sporiteľňa, a.s., so sídlom Tomášikova 48, 832 37 Bratislava, IČO: 00 151 653, zastúpeného spoločnosťou: Roman Kvasnica a partneri s.r.o., so sídlom Žilinská cesta 130, 921 01 Piešťany, IČO: 36 866 598, proti žalovanému: D. M., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom F. XX, XXX XX F., o zaplatenie sumy 2.859,59 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Ružomberok č.k. 11Csp/1/2019-157 zo dňa 27.08.2019, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Ružomberok č.k. 11Csp/1/2019-157 zo dňa 27.08.2019 vo výrokoch II. a III. **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**
Vo zvyšnej časti, t. j. vo výroku I., zostáva rozsudok Okresného súdu Ružomberok č.k. 11Csp/1/2019-157 zo dňa 27.08.2019 **n e d o t k n u t ý .**

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2.587,05 Eur spolu s 5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 2.021,88 Eur od 01.03.2018 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.). V ostatnej časti žalobu zamietol (výrok II.). O trovách konania rozhodol súd tak, že žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na ich náhradu v rozsahu 80,94 %, o ktorej sume po právoplatnosti rozsudku rozhodne samostatným uznesením poverený súdny úradník (výrok III.).

2. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 03.01.2019 domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 2.859,59 Eur, úroku 15,90 % ročne zo sumy 2.021,88 Eur od 01.03.2018 do zaplatenia, úroku z omeškania 5 % ročne zo sumy 2.626,41 Eur od 01.03.2018 do zaplatenia a náhrady trov konania.

3. Na základe vykonaného dokazovania mal okresný súd preukázané, že strany sporu uzatvorili dňa 25.06.2014 Zmluvu o splátkovom úvere, na základe ktorej žalobca ako veriteľ žalovanému ako dlžníkovi poskytol úver vo výške 6.000,00 Eur, ktorý sa žalovaný zaviazal vrátiť v pravidelných mesačných splátkach v počte 120 v sume mesačnej splátky 97,58 Eur spolu s poplatkom za poistenie úveru vo výške 3,30 Eur mesačne. V zmluve bola ďalej dohodnutá celková čiastka spojená s úverom vo výške 11.719,25 Eur, dátum konečnej splatnosti úveru 15.07.2024, dátum prvej splátky do 15.08.2014, dátum každej ďalšej splátky k 15. dňu v kalendárnom mesiaci, úroková sadzba 13,90 % ročne, RPMN banky 16,06 % a priemerná RPMN 16,18 %. Vzhľadom na charakter a obsah uzatvorenej zmluvy ju súd posúdil ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere, na základe čoho pri prejednávaní sporu aplikoval ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, ako aj ustanovenia Občianskeho

zákonníka o spotrebiteľských zmluvách (§ 52 a nasl.). Žalovaný porušil svoju povinnosť uhrádzať úver v pravidelných mesačných splátkach podľa zmluvy, na základe čoho ho žalobca listom zo dňa 26.10.2016 upozornil, že v prípade neuhradenia dlžnej sumy uplatní svoje právo vyplývajúce z ustanovenia § 565 Občianskeho zákonníka a požiada o zaplatenie celej svojej pohľadávky. Nakoľko žalovaný porušenie zmluvných povinností neodstránil, vyhlásil žalobca mimoriadnu splatnosť pohľadávky zo zmluvy listom zo dňa 23.11.2016 a zároveň ho vyzval na bezodkladnú úhradu celého dlhu vo výške 2.302,69 Eur. 4. Keďže predložená spotrebiteľská úverová zmluva obsahovala všetky obligatórne náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. a žalovaný poskytnuté úverové prostriedky nevrátil v zmysle zmluvne dojednaných podmienok, súd prvej inštancie ho preto zaviazal k povinnosti zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 2.021,88 Eur a zmluvné úroky do zosplatnenia úveru dňa 22.11.2016 vo výške 331,99 Eur. Súčasne súd priznal žalobcovi v zmysle § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 369 ods. 1, 2 a 3 Obchodného zákonníka v spojení s § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. zákonný úrok z omeškania v rozsahu 5 % ročne z priznanej sumy istiny 2.021,88 Eur, a to jednak vyčíslené úroky z omeškania vo výške 150,85 Eur do 28.02.2018, ako aj nevyčíslené úroky z omeškania odo dňa 01.03.2018 do zaplatenia. Rovnako súd priznal žalobcovi voči žalovanému žalobou uplatnený nárok na zaplatenie poplatkov v celkovej výške 82,33 Eur na základe dojednaní v zmluve o úvere bod II. (poplatok za každú vystavenú upomienku 25,00 Eur, resp. poplatok za poistenie k úveru vo výške 3,30 Eur mesačne).

5. Súd žalobu zamietol v žalobou uplatnenom nároku žalobcu na zaplatenie zmluvných úrokov po zosplatnení úveru odo dňa 23.11.2016 z dôvodu, že po zosplatnení úveru nemôže už žalobca popri úrokoch z omeškania uplatňovať aj zmluvné úroky. Okamihom zosplatnenia úveru a výzvy veriteľa adresovanej dlžníkovi na úhradu celej dlžnej sumy úveru (vrátane úrokov), dojednaná služba zo strany veriteľa vo vzťahu k dlžníkovi bola ukončená, a z tohto dôvodu nie je po dátume zosplatnenia oprávneným nárok na zmluvný úrok ako odplatu. Žalobu zamietol aj v časti žalobcom uplatneného nároku na zaplatenie úrokov z omeškania z vyčíslenej sumy zmluvných úrokov po zosplatnení, nakoľko samotné zmluvné úroky po zosplatnení priznané neboli..

6. O trovách konania súd rozhodol s poukazom na ust. § 255 ods. 2 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP tak, že priznal žalobcovi, ktorý bol v spore úspešný v prevažnej časti vyjadrenej hodnotou 90,47%, nárok na ich náhradu voči žalovanému, ktorý mal v spore úspech v percentuálnom vyjadrení 9,53%, v rozsahu čistého úspechu žalobcu 80,94%, s tým, že o konkrétnej výške trov rozhodne po právoplatnosti rozsudku súdny úradník prvoinštančného súdu samostatným uznesením.

7. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, ktorý sa domáhal jeho zmeny vo výroku II. v spojení so závislým výrokom III. o trovách konania tak, že odvolací súd žalobe v celom rozsahu vyhovie a zároveň prizná žalobcovi náhradu trov konania v celom rozsahu; alternatívne sa domáhal jeho zrušenia v odvolaní napadnutej časti a vrátenia vecí súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

8. Odvolateľ nesúhlasil s právnym záverom, na ktorého podklade okresný súd nepriznal žalobcovi voči žalovanému uplatnený úrok po zosplatnení úveru až do vrátenia poskytnutých finančných prostriedkov. Poukázal pritom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo 113/2018 zo dňa 30.07.2019, v ktorom súd jednoznačne určil, že veritelia majú nárok na zmluvné úroky až do skutočného splatenia úveru, a nie len do jeho splatnosti, a to aj za predpokladu kumulácie zmluvných úrokov a úrokov z omeškania. Žalobou uplatnený nárok na zaplatenie zmluvných úrokov až do úplného splatenia istiny si žalobca uplatňuje v súlade s § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka, ako aj v zmysle bodu 7.4.2. Všeobecných obchodných podmienok. Žiadne zákonné ustanovenie expressis verbis neustanovuje právo veriteľa na zmluvné úroky iba do splatnosti úveru (konečnej alebo mimoriadnej). Aj za predpokladu, že by takéto ustanovenie existovalo, vzhľadom na prevažne dispozitívnu povahu zmluvného práva (v rámci Občianskeho aj Obchodného zákonníka), nič nebránilo odlišnej úprave v rámci článku 7.4.2. Všeobecných obchodných podmienok, ktoré nepochybne tvoria neoddeliteľnú súčasť Zmluvy o úvere. Súd podľa názoru odvolateľa nepostupoval správne ani v súvislosti s právnym záverom, že veriteľovi neprináleží nárok na úroky z omeškania z omeškaných splátok zmluvných úrokov. Úroky z omeškania boli v žalobnom návrhu uplatnené správne, a to s poukazom na bod 7.4.4. Všeobecných obchodných podmienok ako aj rozhodnutie Najvyššieho súdu sp. zn. 4 Obo 143/98.

9. Žalovaný, ktorému bolo odvolanie žalobcu doručené tzv. fikciou doručenia dňa 18.10.2019, procesne nereagoval.

10. Ďalšie podania v rámci odvolacieho konania súdu predložené/doručené neboli.

11. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 379 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP toto rozhodnutie vo výroku II. o zamietnutí žaloby vo zvyšnej časti a v závislom výroku III. o trovách konania v zmysle § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil.

12. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj krajský súd. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd v odvolacom konaní primárne obmedzil na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

13. V rámci reakcie na odvoláciu argumentáciu žalobcu formulovanú v podanom opravnom prostriedku sa odvolací súd v zmysle princípu neúplnej apelácie nezaoberal inými prípadnými pochybeniami okresného súdu. Zároveň je nutné poukázať na zodpovednosť žalobcu za obsahové vymedzenie svojho odvolania, v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní zároveň nemá odpovedať na každú námietku alebo argument vznesený v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvoinštančného rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvej a druhej inštancie tvoria jeden celok, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakovane vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvej inštancie.

14. Zo obsahu opravného prostriedku žalobcu vyplýva, že odvolateľ sa nestotožnil so skutkovými a právnymi závermi okresného súdu prezentovanými v odôvodnení napadnutého rozsudku, týkajúcimi sa nepriznania úrokov z úveru (zmluvne dojednaných) po vyhlásení predčasnej splatnosti, ako aj nepriznania úrokov z omeškania z úrokov, ako ich žalobca špecifikoval vo svojom žalobnom návrhu.

15. Primárne odvolací súd zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bola strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/04).

16. K odvolacej námietke žalobcu, že mu mali byť v konaní priznané aj úroky po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru krajský súd uvádza, že aplikačná prax súdov sa otázkou priznania úrokov za úver po splatnosti pohľadávky, a teda popri úrokoch z omeškania či iných sankciách, už zaoberala. Najvyšší súd SR konštatoval, že dohodnuté úroky z poskytnutých prostriedkov patria len do splatnosti dlhu (jeho splátok). Od splatnosti je dlžník v omeškaní a musí platiť úroky z omeškania podľa § 369 Obchodného zákonníka (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Obo 143/1998). V rozsudkoch súdov sa zmluvné dojednanie o povinnosti platiť úroky popri úrokoch z omeškania označilo za obchádzanie zákonného pravidla zakotveného v § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka o administratívnom strope úrokov z omeškania (napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/182/2011).

17. Splácanie úveru v splátkach na strane veriteľa má za následok absenciu požičanej sumy istiny, ktorá sa iba postupne (v splátkach) vracia a spláca a za tento stav nedostatku a úverovania patrí veriteľovi úrok. Úrok preto predstavuje jednoducho povedané cenu peňazí v zmysle ceny obetovanej príležitosti veriteľa, ktorý tým, že nemá istinu úveru k dispozícii, nemôže s touto nakladať a produkovať zisk. Po nadobudnutí splatnosti úveru (či už celého alebo jednotlivých splátok) veriteľovi vzniká nárok na vrátenie požičanej sumy, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu splatnosti úveru (alebo jeho časti). Ak teda nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba (pretože tieto sú už splatné) a tieto užívať, niet dôvodu ani na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. V opačnom prípade by bol založený krajne nespravodlivý a ústavne nekonformný stav, kedy by bol spotrebiteľ vystavený všetkým sankčným

mechanizmom vynútenia povinnosti a plnenia a veriteľ by naďalej pohodlne inkasoval úroky zo sumy, ktorú by mu spotrebiteľ na výzvu nevrátil. De facto by išlo o právny stav, podľa ktorého by sa poprelí účinky veriteľom vyvolanej zmeny obsahu záväzku a veriteľ by úroky inkasoval ako keby ku zmene záväzku nedošlo, zatiaľ čo však spotrebiteľovi by neboli garantované nijaké práva, ktoré mu plynuli zo zmluvy pred veriteľom vyvolanou zmenou záväzku. Súd uvedený v žiadnom prípade nemôže pripustiť, lebo by toleroval založenie hrubej nadvlády dodávateľa voči spotrebiteľovi, a to navyše za situácie, že veriteľ si môže nárokovať a môže sa domôcť jednorazového vrátenia peňažných prostriedkov z majetku spotrebiteľa a nemusí trpieť nijaké obmedzenia užívania svojho majetku podľa uzavretej zmluvy o spotrebiteľskom úvere (bližšie pozri rozsudok Krajského súdu v Prešove z 30. júna 2015 sp. zn. 6Co/190/2014).

18. Neobstojí ani odvolacia argumentácia žalobcu súvisiaca s nepriznaním úrokov z omeškania z úrokov. Krajský súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že tento nárok žalobcu nie je dôvodný, pretože Občiansky zákonník neumožňuje príslušenstvo z príslušenstva, teda úroky z omeškania z úrokov. Problematikou zákonného príslušenstva z príslušenstva pohľadávky sa zaoberal Veľký senát Obchodného kolégia Najvyššieho súdu ČR vo svojom rozhodnutí 35Obo/101/2002 zo dňa 24.03.2014. Keďže právna úprava, z ktorej vychádzal, je obsahovo zhodná so slovenskou úpravou, odvolací súd pri posudzovaní prejednávanej veci vychádzal z jeho právnych záverov: „Pohľadávkou sa rozumie peňažné plnenie (istina), na ktorú má veriteľ právo podľa hlavného záväzkového vzťahu. Úroky, úroky z omeškania a poplatok z omeškania sú príslušenstvom pohľadávky (§ 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka). Zároveň je nutné dodať, že podľa štandardného výkladu podaného súdnou praxou definícia príslušenstva pohľadávky obsiahnutá v ust. § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka platí aj pre obchodné záväzkové vzťahy. Úrokový záväzkový vzťah je teda vzťahom akcesorickým, ktorého vznik je podmienený platným záväzkovým vzťahom hlavným. Splnením hlavného záväzku (alebo iným zo spôsobov jeho zániku) zaniká (končí) aj akcesorický záväzok úrokový; pretrváva len povinnosť zaplatiť už dospelé úroky. Tým, že dlžník včas nesplatí úroky z istiny, dostáva sa do omeškania s plnením príslušenstva, nie do omeškania s plnením vlastného dlhu (istiny). Právo požadovať od dlžníka príslušenstvo z príslušenstva (tu úroky z omeškania z dojednaných úrokov) potom veriteľ nemá preto, že ani Občiansky zákonník, a ani Obchodný zákonník mu túto možnosť nepriznávajú. Inak povedané, ani Obchodný ani Občiansky zákonník nezakotvujú majetkové sankcie pre prípad omeškania s platením príslušenstva pohľadávky. Ak sa teda rozumie pohľadávkou v zmysle úpravy obsiahnutej v ust. § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka istina (plnenie z hlavného peňažného záväzku), potom nemôže nárok na príslušenstvo z príslušenstva pohľadávky plynúť aj z dikcie ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Názor, že možno priznať úroky z omeškania z príslušenstva pohľadávky, odôvodnený len úpravou obsiahnutou v § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka by totiž bez väzby na ust. § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka viedol k záveru, že takto priznané príslušenstvo z istiny už nie je príslušenstvom pohľadávky, ale novo vzniknutou samostatnou pohľadávkou. Úprava obsiahnutá v § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka ako úprava všeobecná vo vzťahu ku všetkým občianskoprávnym záväzkom, pomenováva príslušenstvo, ktoré možno pri omeškaní s plnením peňažného dlhu (s plnením hlavného peňažného záväzku) žiadať vedľa istiny.“ Najvyšší súd ČR mal tiež za to, že dikcia § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka, čo do slovného spojenia „peňažný záväzok“ oporou pre iný výklad riešeného problému nie je. Rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR vo svojich dôvodoch cituje diela, ktoré sa taktiež prikláňajú k názoru, že dojednané úroky sa nestávajú súčasťou istiny, a preto sa ďalej neúročia.“

19. Pokiaľ odvolateľ vo svojom opravnom prostriedku poukazoval na viacero rozhodnutí všeobecných súdov SR, odvolací súd dodáva, že z ustanovenia § 193 CSP vyplýva, ktorými rozhodnutiami je súd pri rozhodovaní konkrétnej veci viazaný. Navyiac pri rozhodovaní spotrebiteľských sporov je potrebné vždy prihliadať na konkrétne okolnosti tej-ktorej veci a časové hľadisko, rešpektujúc právnu úpravu platnú v čase uzavretia zmluvy medzi dodávateľom a spotrebiteľom.

20. Ani žalobcom označené uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6Cdo/113/2018 zo dňa 30.07.2019 neriešilo právny problém, ktorý je predmetom tohto odvolacieho konania. Z jeho obsahu je totiž zrejmé, že dovolací súd v ňom posudzoval otázku, či poskytnutý spotrebiteľský úver v predmetnej veci treba považovať za bezúročný a bez poplatkov z dôvodu, že zmluva o spotrebiteľskom úvere nespĺňa náležitosť vyplývajúcu z § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. v znení platnom v čase jej uzavretia, pretože neobsahuje údaj o výške, počte a termínoch splátok v rozdelení na istinu, úroky a iné poplatky. Argumentácia a právne úvahy v bode 16. rozhodnutia dovolacieho súdu je preto záväzná len pre odvolací súd, ktorého rozhodnutie bolo v dovolacom konaní zrušené (Krajský súd v Bratislave), ale nepredstavuje ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych

autorít, ktorou by bol odvolací súd viazaný aj pri rozhodovaní v tomto spore. Žiada sa dodať, že „výskyt rozdielných rozhodnutí v skutkovo rovnakých, prípadne podobných veciach je prirodzenou súčasťou v zásade každého súdneho systému, ktorý nie je založený na precedensoch ako prameňoch práva“ (pozri napr. nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 51/2014).

21. Na základe vyššie uvedených skutočností a dôvodov, pri súčasnom nezistení nedostatkov v postupe súdu prvej inštancie, na ktoré odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 CSP), odvolací súd rozsudok okresného súdu vo výroku II. ako vecne správny podľa § 387 CSP potvrdil.

22. Odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok o trovách prvoinštančného konania (výrok III.), vo vzťahu ku ktorému odvolateľ neprodukoval žiadnu relevantnú odvolaciu argumentáciu, a ktorý zároveň plne zodpovedá úspechu sporových strán posúdenému v zmysle zákonných ustanovení v ňom citovaným.

23. Vo zvyšnej časti nenapadnutej odvolaní, t.j. vo výroku I., zostal rozsudok okresného súdu nedotknutý týmto rozhodnutím odvolacieho súdu.

24. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP tak, že žalovanému ako úspešnej procesnej strane odvolacieho konania nepriznal nárok na ich náhradu.

25. Z obsahu spisového materiálu totiž vyplýva, že žalovanému v aktuálnom odvolacom konaní preukázateľne žiadne účelne vynaložené výdavky v súvislosti s uplatňovaním a bránením práva ako trovy konania (majúce sa nahradiť) nevznikli. Práve to bol dôvod, pre ktorý súd povolaný k vydaniu rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (odvolací súd), mohol rozhodnúť nielen o nároku na náhradu, ale už aj o nepriznaní náhrady (napriek tomu, že pri striktnom riadení sa textom rozhodnej právnej úpravy by sa mohlo zdať, že tomu tak nie je). Dvojfázové rozhodovanie o trovách konania, predpokladajúce prvé rozhodnutie súdu povolaného skončiť konanie vo veci len o nároku na náhradu a druhé až následné rozhodnutie prvoinštančného súdu o výške náhrady (porovnaj § 262 ods. 1 a 2 CSP) má totiž zmysel len pri pozitívnom vyriešení otázky nároku na náhradu, a naopak taký zmysel absentuje, ak výsledkom uvažovania o nároku na náhradu je záver o neexistencii takéhoto nároku u žiadnej zo strán sporu (prvej preto, že ju na to neoprávňuje pre ňu nepriaznivý, či ňou zavinený výsledok konania a u druhej preto, že tu buď niet trov majúcich sa nahradiť, alebo že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, odôvodňujúce nepriznanie náhrady). Prezentovaný právny názor vyplýva i z uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo 166/2016 zo dňa 26.10.2016 a sp. zn. 7Cdo/14/2018 zo dňa 28.02.2018.

26. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 2 : 1.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).